

MÉREGTELENÍTŐ

2024.06.szám

KEDVES OLVASÓ!

Hogy is tudnám elmondani azt, ami szavakkal nem fejezhető ki? Vagy elmondható lenne a költők szavával, vagy az angyalok nyelvén? De én ezekkel nem rendelkezem.

Csak közönséges emberszóval, asszonyi szív és nyelv adományával; mégis szeretném Neked elmesélni egy nagy élményemet.

Napokban mondta valaki, aki korábban kórusban énekelt: „én már nem kívánom a zenét.” Lehetséges, Te is észlelted magadon, ha már élteesebb korú vagy, hogy az érzélemvilágod nem beszűkül, hanem mélységes mélyben él tovább. De elég egy szikra, vagy egy pillanat, vagy egy hang, ami életre kelti mindazt, amit az életed gazdagságából raktározol a szívedben, lelkedben. Évtizedek őrződnek meg sérülésmentesen, kikristályosodott minőségben.

Hát nem csigázlak tovább. Ne hidd, hogy bárhol is jártam kis 58 négyzetméterünkön túl, ami már az életterem. A fizikai. De nem a Lelki!

Nem tudom, az emlékeim kútjából hogy is került felszínre, tán Valaki segítette. Egy zene: a csodálatos Beethoven lelkének gazdagságából, Isten előtti leborulásából született Missa solemnis! Huszonéves korunk egyetemi éveiben ismerkedtem meg Vele. Igazán nem tudom, akkoriban hányszor hallgattam, különösen a Sanctus és az Agnus Dei ivódott a lelkembe hangról hangra. Most csodálatos technikák lehetővé teszik, hogy lássam is, ne csak halljam az előadást. A szemet gyönyörködtető, lelket emelő tágas hangversenyteremben óriási kórus és zenekar által előadott darabról beszélek, ami könnyekre fakasztott. Az Emberiséget láttam a kórus és a szólisták békéért való esedezésében, küzdelmében. Beethoven ismerte a Teremtő végtelenségét, lelke ki tudja, hányszor emelkedhetett fel abba a tartományba. És lehozta, megörökítette, hozzáférhetővé tette számunkra is ezt az élményt. Gyönyörű ez a darab! Bocsásd meg Olvasó az áradozásomat! Megosztani valóban nem tudom Veled, csak remélem, hátha Te is megérintődsz általam. Hátha megengeded magadnak azt a gyönyörűséget, hogy Lelkedet olykor betöltse a Mindenség hangja egy zenében, egy versben vagy egy imában.

Ha pedig fiatal vagy, gyűjtsd magadnak az ilyen különlegesen szép ajándékokat! Mentsd el érzelmeid tárházában! Jól jön majd, amikor szikárabb és keményebb az emberi élet.

MERT EZ A TELJES IGAZSÁG: AZ ÉLET NEHÉZ, DE GYÖNYÖRŰ AJÁNDÉK! Jó gyűjtögetést!

Láttad-e?

Nehéz időket élünk. Sokan úgy gondoljuk, sorsdöntő küzdelmeknek vagyunk résztvevői vagy tanúi mi Földlakók? Félünk, szorongunk, inkább bele sem gondolunk.

Mások a nagyon tájékozottak lehegerlő stílusában kioktatnak mindenkit, egymást hazugsággal vádolják. De mi az Igazság?

Elgondolkodtam, lehet, nincs jelentősége az én „x” betűimnek? De ezt nem hiszem el. Mindegyikünk beleszólhat abba, ami a Történelmünk.

*Az alábbi írás a **Méregtelenítő 2016. áprilisi** számában jelent meg.*

Véletlenül került most szemem elé. Véletlenül?

???

"Vallás"? Vagy titokzatos, örökké élő szeretet?

A kiváltságos bolygó

„1977 nyarának végén történelmi jelentőségű küldetés indult útnak.

A Voyager 1 és Voyager 2 űrszonda a Föld gravitációjától elszakadva, a Naprendszer távoli szegletei felé vette az irányt. Küldetésük elsődleges célja a négy nagy távoli bolygó volt. A Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz és a Neptunusz.

A Voyager űrszondák 13 éven át vizsgálták közelről ezt a titokzatos világot, fontos adatokat és lenyűgöző képeket küldve vissza a Földre.

Különböző látószögű kamerák segítségével példa nélküli képeket készítettek az otthonunk közepét jelentő csillagról - a Napról - és hat körülötte keringő bolygóról. Egyikük egy halvány, fénnel körülölelt pöttynek látszott a képeken. A Föld volt. Csaknem 6,4 milliárd kilométeres távolságból nézve.

Miközben a világ figyelmesen szemlélte ezt a pöttyöt, a Föld céljával, jelentőségével és sorsával kapcsolatos néhány időtlen kérdés új fontosságot kapott, és régmúlt korokhoz hasonlóan ismét feltettük magunknak a kérdést, hogy vajon milyen szerepet játszik a Föld a Mindenségben.

Sokszor hallottuk, főleg a XX. században, hogy a világegyetem nem törődik velünk, hogy az ember egy hatalmas világegyetemben él, ami nem a hozzánk hasonló lények számára készült, és az élet véletlenül jött létre ezen az aprócska bolygón, ami egy jelentéktelen csillag körül kering, egy hétköznapi galaxisban, egy hatalmas és cél nélküli világegyetemben.

De vajon tényleg ez a helyzet?”

A kiváltságos bolygó című dokumentumfilm erre a kérdésre próbál választ adni. Csillagászok, kutatók megfigyelései, tényszerű megállapításai tudatják velünk, hogy csak a Tejútrendszerben lévő 100.000 milliárd csillag között az a halvány pötty, a Földünk nagy valószínűséggel egyedül rendelkezik mindazzal a feltétellel, mely ahhoz szükséges, hogy rajta komplex élet kifej-

lődjön, fennmaradjon.

És ez még nem elég, mert a Mindenségben elfoglalt helyünk arra is alkalmas-sá tesz, hogy innen kiláthassunk, tudományos megfigyeléseket, felfedezéseket tegyünk arról a hatalmas világról, amit Mindenség névvel tudunk leginkább jellemezni. Hogy megismerhessük, még ha ez a megismerés végtelen, soha be nem fejeződő folyamat is. Ha mindezt megnézi bárki a youtube-on a <http://idokjelei.hu/2016/03/a-kivaltsagos-bolygo/linkre> kattintva, bizony az ámulat után kinyílik előtte a világ. Kérdések támadnak, válaszok sejlenek fel.

Ki az a Teremtő, aki tér-és idő kategóriákon kívül Örökké Létező, aki mégis gyönyörűségét leli abban, hogy olyan kicsi Otthonban, mint a Föld, olyan különleges teremtményt alkosson, mint az Ember?

És amikor ennek az embernek a fejlettségét megfelelőnek találja, elküldi hozzá emberré testesült Fiát, hogy hírt küldjön Önmagáról! Arról, hogy Ő minden egyes emberben ott él, és Szeretetéről, teremtményei utáni vágyódásáról üzen. Hogy az ember szabad döntése lehet, hogy felveszi-e Vele a kapcsolatot.

És nem erőszakos, nem kényszerít. Csak vágyik megosztani a titkait ezzel a teremtményével, ezért ad meg neki minden lehetőséget. Arra is, hogy a természetében rejlő rossz késztetéseitől – erőszak, agresszió, bosszú – megszabaduljon. Mert Ő végérvényesen legyőzte ezt a Rosszat. Lehetőséget teremtett arra, hogy segítségével az egyedi ember is megtegye ugyanezt: De nem kényszeríti erre.

A Küldött átment a Halálon, hogy újra éljen, hogy téren-időn kívüli életét folytassa. És hívja az embert ugyanerre az útra, hívja és várja.

Lehet, hogy amit az ember évezredekig „vallásnak” nevezett, és paragrafusok tömkelegét zsúfolta bele, az egy ilyen valóságos, titokzatos és mégis érthető

Szeretkapcsolat a Mindenség Teremtőjével?

Te mit gondolsz erről?

Somlyó György: Mese a szélről

Itt volt, s nem tudtuk, kicsoda.

Szólt hozzánk egy öröktől ismerős és soha meg nem érthető nyelven.

Tetőtől talpig beburkolt megfoghatatlan anyagába.

Kikerülhetetlen volt, mint a sors.

Tudjuk, hogy éppily érthetetlenül majd újra visszatér.

De honnan? Most hol van, ki volt és hová lett a szél?

A narcisztikus énkép egyfajta személyiségzavar, nem képes elfogadni saját gyengeségeit, hiányosságait

Sokféle személyiségzavart ismerünk. Aki gyerekkorában nem kap elismerést, szeretetet, túlkompenzálhatja sikertelenségeit, gyengeségeit. S lassan kialakulhat benne egy torz látásmód.

Ez a személy: **Saját látásmódja szerint sosem hibázik**

A narcisztikus emberrel kár is vitáznod, úgysem fogja belátni, hogy bármi rosszat tett volna. Még amikor egyértelmű a felelősségük, akkor is azt állítják, hogy ők semmit nem rontottak el. Nem vállalnak felelősséget a mondataikért és a tetteikért, úgy érzik, soha nem rajtuk múlik egy konfliktus.

Mindig áldozatszerepben érzi magát

Néha elég annyi is, hogy levegőt veszel, a másik fél máris áldozatnak állítja be magát, hiszen előle szívta el. Sajnos bármilyen banális szituációból kihozzák azt a látásmódot, hogy ők a szenvedő alanyok, te pedig mindent ellenük teszel. Kommunikációjukban gyakran előfordul a mindig és a soha szó is, hiszen általában végletekben gondolkodnak.

Aktív vádaskodás

A narcisztikus emberek általában nem fukarkodnak a kemény vádakkal. Nagyon pontosan megfogalmazzák, hogy miben hibáztál, és állandóan a gyengeségeidet hozzák fel. Úgy érzik, csak így lehetnek ők a kedvező szerepben egy konfliktus során. Gyakran manipulálnak, sőt, múltbeli eseményekről állítják azt, hogy azok sosem történtek meg.

Ez a három rájuk jellemző magatartás. Ha ezt a 3 módszert alkalmazza valaki Veled egy konfliktus során, talán itt az ideje, hogy elgondolkojj, miért teszi.

Ez hát a dolog könnyebbik része, felfedezni az okot Ez sem egyszerű.. A tennivaló ennél sokkal nehezebb, bizony nagy szeretet és pszichológiai érzék szükséges hozzá, vagy akár egy jó pszichológus!

OOO

Romhányi József: Új struccpolitika

Egy strucc úgy vélte, hogy különb társainál,
Eltökélte tehát, hogy karriert csinál.
Hogy ezt gyorsan vigye véghez,
Úgy döntött, hogy ellenzék lesz,
És mint egyszemélyes tábor
Elszakad a gyáva struccpolitikától.
Szembe is fordult a többivel dohogva,
És onnét fúrta be fejét a homokba.

Smink nélkül álltam az oltárhoz! (facebook)

„A környezetemben nagyon népszerűek voltak a különféle szépségügyi beavatkozások, arcplasztikák, de én kellemetlenül éreztem magam ezt látva. Arra gondoltam, ezek az emberek vajon elgyászolták azt, akik egykor voltak? Vajon lehetnének-e még újra önmaguk? Persze közben napi szinten én is sminkeltem magam, szőrtelenítettem, divatos volt a hajam, a körmöm, pont, ahogy a társadalom ma megköveteli egy nőtől. Ahogy idősebb lettem, egyre többször gondoltam arra, minek szedem a szemöldököm, ha fáj, hisz nincs vele baj, csak nő és kész. Miért aggódom a súlyom miatt? Miért nem elég nőies nekem a női test csak úgy, önmagában? Elhatároztam, hogy megbékélek magammal és megszeretem a nőt, akinek születtem. Mire megismertem a férjemet, teljesen felhagytam a hajfestéssel és a szőrtelenítéssel. Fura volt, de így természetes. Egy ismerősöm barátja lett a férjem. Az első randi előtt elhatároztam, önmagam leszek és kész, nincs mit veszítenem. Ez egyszerre volt megnyugtató és ijesztő érzés. Egymásba szerettünk. Az esküvőre készülve úgy fogtuk fel, hogy a nagy nap nem valaminek a vége, hanem a sok előttünk lévő év kezdete. Nem akartam hercegnő lenni, boldog voltam, hogy feleség leszek, talán majd anya. Olyan fotóst választottam, aki realisztikus, kedves fotókat készít, nem agyonretusált, beállított képeket. Ami pedig a legfontosabb: ezen a napon sem viseltem sminket. Száz százalékig önmagam voltam. Mivel az örömünk magabiztos volt és igazi, a képek szépek és szerethetők lettek, amikre büszkék vagyunk. Sosem fogom bánni, hogy így döntöttem!”

Reményik Sándor: Istenarc

Egy istenarc van eltemetve bennem,
Tán lét-előtti I étem emlék-képe!
Fölibe ezer réteg tornyosul,
De érzem ezer rétegen alul,
Csak nem tudom, miképp került a mélybe.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
Néha magamban látom, néha másban.
Néha állok, mint fosztott ág, szegényen,
Ha rossz órámban eltűnik egészen
Alteregóm az örök vándorlásban.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
A rárakódott világ-szenny alatt.
A rámrakódott világ-szenny alól,
Kihűlt csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim, jertek, segítsetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.

Egy istenarc van eltemetve bennem:
Antik szobor, tiszta, nyugodt erő.
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő.
S bár világ-szennye rakódott reája,
Nem nyugszom, amíg nem lesz reneszánsza.

Az örömről

Egyszer régen egy önismereti kiscsoportban kaptuk a feladatot: egy kis szürke lapocskára írd le a sötétségeidet, a félelmeket, szorongásokat onnan belülről!

Nekem nagyok voltak, éppen jókor jött a tanács. Amikor hallom a híreket... amikor aggódtam a betegeimért, amikor bajban van, akit szeretek... Ajjaj!... Sok a szorongás, vállam-hátam izmainak keménysége jelzi csak igazán!

DE akkor élénkszínű lapocskát kaptunk, és a tanácsot: írd le a reménysegeidet, a pozitív érzéseidet, mindazt, amiből erőt merítesz!

Ó! Hát ez az! Tudom én, de mindig újra elfelejtem, mit tanított II.János Pál pápa, amitől megfordult a világ, a történelem. NE FÉLJETEK! Hát ez az! Már megint miért félek?!

Tovább gondolom: Kitől tanulta a pápa ezt a buzdítást? Kitől? Mestere nem ezt mondta a tanítványainak 2000 évvel ezelőtt? **Én vagyok!... Ne féljete!**

Helyre billent a gondolat- és kedélyvilágom. Hát nem az ÖRÖMRE buzdítom én is az enyéimet? Nem a HÁLÁT tartják a lélek egyik legjobb gyógyszerének? Hát elfelejtettem, hogy hol van a FORRÁS?

Akkor jött az újabb instrukció: Most ragaszd a szürke fölé a színes lapocskát!

Látod, így fedi el, így írja felül az ÖRÖM minden félelmünket. Hisz az Öröm Forrása megszületett, és velünk van sötétségeinkben is!

A történelem ismétli önmagát? Vagy az emberi gyengeség és ROSSZ mindig újra felszínre kerül?

Egy 2011-ben íródott cikkben olvastam az alábbiakat.

A pszichológus figyelmeztet

„Hajrá egyik és vesszen a másik? A facebook-on egyre több olyan írást találtam, melyek a miniszterelnök vagy más politikusok haláláról viccelődtek. A nagyon durva posták íróit szépen el is kezdtem törölni. Természetesen most nem fogok politizálni, de nagyon bántotta a szememet, és elkezdtem azon gondolkodni, hogy vajon kinek drukkolnak ezek írói. Vajon valóban akarják-e országunk felemelkedését, vagy csak a szokásos politikai csatározásokról van szó? Esetleg saját dühüket akarják ilyen módon kiadni?

Vajon ha elmennének egy focimeccsre, akkor mit mondanának? Hajrá a kedvenc csapatuknak? Vagy vesszen az ellenség?

Lehet, hogy első hangzásra hasonlónak tűnhet a kettő, de mégis óriási a különbség. Az egyik épít, energizál, buzdít, míg a másik destruktív és rombol. Azt hiszem, belénk van oltva ez a rossz szokás.

DE!

Ha egy másikat lenyomok, akkor nekem még nem tulajdonítható a siker!

Ha szidom a konkurenciát, vajon attól az én termékem jobb lesz? Vagy azzal leírom a saját termékemet is? Legfőképp pedig magamat.

Ha egy cégnél kevesebbet keresek, akkor mivel érdemes odamenni a főnök-höz? Azzal, hogy én hogyan tudok többet keresni, és mit kell tennem ezért? Kérhetek-e emelést? Vagy pedig azzal, hogy a kollégám magasabb keresetét firtatom? Ha a másikat ezek után csökkentik, az mennyivel járul hozzá az én boldogságomhoz? És főképp, hogy fogom magam érezni ettől? Én azt gondolom semmivel nem lesz jobb, és szörnyű lesz az érzés.

Olyan jó lenne, ha mindig látnánk, mi járul hozzá a saját, és különféle csoportjaink sikeréhez! Legtöbbször magunkban lehet megtalálni a megoldást. Egy focimeccsen drukkolhatok a kedvenc csapatom sikerének, hogy jobban játsszanak, kitartóbbak, elszántabbak legyenek, de az ellenfél kudarcát nem tudom támogatni, hacsak nem bokatorésekben, ficamokban bízom.

A politikai csatározásoknál még speciálisabb a helyzet. Mindaddig, amíg két ellenséges csapat meccsének élem meg ezt a "játékot", addig nem esett le, hogy ebben a játékban nem csupán néző vagyok, hanem elszenvedője is a végeredménynek.

Legyünk már konstruktívabbak! Szálljunk ki az öncélú drukkolásból, és ne az egyik vagy a másik oldal bukásának drukkoljunk az élet különféle területein!

Barátsággal:

Kreutz Zsolt

Kedves Olvasó!

22. éve írjuk, szerkesztjük Neked a méregtelenítő tartalmakat. Amikor még a művese osztályon dolgoztunk, (innen a lap címe is) pontos paraméterek adták meg az egyes dializátorok hatékonyságát. Persze, ott is függött magától a beteg embertől - hogy mennyire akarta megismerni a betegségét, és azokat az ártalmakat, melyekkel veszélyezteti az életét. Aki igyekezett tartózkodni ezektől, könnyebben viselte el a kezeléseket, nem kellett olyan hosszú ideig és olyan nagy teljesítménnyel megszabadítani a sok méreganyagtól és felgyülemllett folyadéktól.

Persze, volt olyan eset is, hogy elfoglaltságra hivatkozva kihagyott a beteg egy-egy kezelést, komolyan kockáztatva az életét.

Ezeken gondolkodtam az elmúlt napokban. Mert sokszor kapok visszajelzést, miszerint a levelem címzettje bevallja, hogy csak elmenti az újságot, de nem ér rá elolvasni a lapot. Majd egyszer, ha több ideje lesz...

Számunkra pedig mindig csodaszámba megy, ahogy összeállnak a tartalmak ahogy egy-egy vers vagy írás megtalál bennünket. Ahogy mi ketten, a szerkesztők ráérzünk egymás gondolataira, megtaláljuk a hangulatában éppen odailő írásokat. Ez számomra mindig a Lélek csodás sugallata.

S amikor készen van, gondolunk Rád Olvasó, hogy mennyiben lesz segítség az életed problémáiban, terheidnek hordozásában. Szeretettel írjuk és küldjük Mindenkinek. Tudjuk, ez nagyon kis dolog tartalmában, mennyiségében. De mi hetekig keressük és szerkesztjük, Neked pedig csak egy kattintás és mondjuk 2xfél óra, az elmélkedéssel együtt. Egy hónapod van rá, mert havonta terhelünk csak vele. Így igazán nyereséges lenne elolvasni. Ezzel kapcsolatos tanulságos kis mesét is elhelyezünk a későbbi oldalakon, hátha rátalálsz!

Kérünk, légy kíváncsi, mit üzen a Lélek ebben a gyűjteményben éppen Neked. Meg a Tiednek, hisz mindig tovább adod akarva-akaratlan a lelkedet ért hatásokat.

Nézd el nekünk azt is, hogy évek után egy-egy írás ismétlődik, újra felszínre bukkan a lapban. Hisz az olvasótábor mindig újul, hadd részesüljenek az újak is egy-egy régi szép történetben.

Kívánunk hatékony méregtelenedést és jó szórakozást!

Küldetésben

(a szerző ismeretlen)

Az unokatestvéremnek lánya született, - mesélte K.V. főorvos - de amikor megszületett a lány, azon gondolkodtak, hogy egyáltalán gyermek-e. Egyszerűen torzszülött volt. Az unokatestvérem és a felesége szép termetű emberek, megdöbbenek a jövevény láttán. 21 éves volt az unokatestvérem, felesége 19, amikor a gyermekük megszületett. Az unokatestvérem minden áron intézetbe akarta adni, mondván, hogy előttük az élet, nem tehetik tönkre azzal, hogy egész életükben ilyen teremtményre nézzenek.

Ráadásul az orvosok alátámasztották, hogy mindketten egészségesek, csak rajtuk múlik. Ha gyermeket akarnak, minden valószínűséggel egészséges lesz. Miért komplikálnák az életüket ilyen fiatalon. A nagyszülők is egyetértettek, hogy az unoka - az első unoka- nem olyan, mint amelyenről álmodoztak.

Úgy nézett ki, hogy a gyermek olyan házba kerül, ahol szerzetesnővérek gondoskodnak a hasonló sorsú gyermekekről. Szeretik őket, gondoskodnak róluk, a saját szüleik sem szerethetik jobban.

Az unokatestvérem felesége azonban megmakacsolta magát. Nem. Nem! A gyermek az övék, és velük marad. Az unokatestvérem szerette a feleségét, és mivel a felesége választás elé állította: vagy gyerek, vagy válás, nem sokat gondolkodott. Így a gyermeket pólyában hazavitték. Megszokták. Aki először látta a gyermeket, nem értette, hogyan lehet ilyen teremtményt megszokni. A lány növekedett, nagyon kedves, angyali gyermek volt, nem angyali testben. Gyors volt és szellemes.

A szülőknek még két gyermekük született, szépek, egészségesek, akik nagyon szerették a nyomorék testvérüket, kocsiban sétáltatták az utcán, és nem törődtek azzal, hogy a többiek kinevették... Az unokatestvér és felesége megöregedtek, gyermekeik szintén, az egészségesek kirepültek a családi fészekből, a nyomorék lány otthon maradt, nem halt meg, ahogy az orvosok megjövendölték. A család azok közül való volt, akiknek nem szabad a szerencsáját elkiabálni, mert szerették egymást, boldogok voltak, nevetés volt a házban reggeltől estig. A házaspár már nem tudta elképzelni sem, hogy valamikor azon gondolkodtak, hogy a lányuk valamilyen intézetben növekedjen. Végül is: a test boríték, a lélek a levél. Hiába nézed a borítékot, a levél a fontos.

Az unokatestvéremnél 45 éves korában leukémiát állapítottak meg. Összetört. Egy munka közepén volt, amit be akart fejezni, hiába látta a munka végét, mindennek vége. Teljes vég. Amikor az optimista tör össze, az nagyon szomorú. A feleség próbálta vigasztalni, de mindhiába, ha ő is egész nap sírt. Megfelelő donort kerestek, aki csontvelőt adhatott neki. A feleség felajánlotta, de felvilágosították, hogy ő nem megfelelő, nagyon nehéz

megfelelőt találni. A nemzetközi adatbankban kell keresni, hogy a feltételek adottak legyenek. Sikeres lehet a keresés, de gyakran sokat kell várni.

Igen, talán sejtitek, hogy ki volt a donor. A lányuk. Az a teremtmény, aki levél volt, a Teremtő által küldött levél. Rögtön felajánlotta a segítségét. Testvérei nem feleltek meg a feltételeknek, ő volt az egyetlen, aki számításba jöhetett.

Az, hogy miért mondtam el az esetet, a küldetéssel függ össze. Nem fogok a nehéz operációról, az imákról, a család megpróbáltatásairól beszélni... Mindenki, aki volt hasonló helyzetben, el tudja képzelni. Valami másról akarok beszélni, a szimbólumról. Értitek?

Tegnap látogatóban voltam az unokatestvéremnél, minden istentiszteleten a családjával együtt vesz részt. Ültünk az asztalnál, beszélgettünk; az unokatestvérem egészséges. Boldog. Nevettünk, abban a burokban, ami azokat az embereket veszi körül, akik szeretik egymást, a bizalom, szeretet, boldogság felhőjében. A lányra néztem. Arra a legidősebbre. Könnyes volt a szemem a meghatottságtól, attól a szeretettől, ami igazgatja a sorsunkat, és nem szűnik meg bennünket szeretni.

Mindegyikünk egy levél. Egy levél, amely a születésünkkel van elküldve erre a világra, levél, amely szeretetből, szeretettel van elküldve. Elutasítjuk a leveleket. Elküldjük a sötétbe, felbontatlanul...

Visszaküldjük, mintha a címzett ismeretlen lenne, mintha nem is tudnánk, hogy az édenből jött levélnek mi vagyunk a címzettjei.

De ONNAN nem jönnek fölösleges levelek. Minden levélnek megvan a pontos értelme. A lánynak, aki velünk ült az asztalnál, mély szemei voltak. Az egyetlen, ami szép az emberen, az láthatatlan...

Szeretjük a láthatót, és azt nevezzük szépnek. Szeretjük a borítékokat. És nem fogadjuk el a nekünk címzett leveleket. Leveleket ONNAN. És mérgeledünk, mint mindenki, aki a boríték szerint választott, és nem a levél szerint.

Uram, imádkoztam, amikor az unokatestvéremtől eljöttem karácsonykor, URAM, adj erőt, hogy ne csapjon be a boríték, hogy elfogadjam a levelet. A Te leveledet. Mert mindegyik leveled a mi megmentésünkre íródott.

Ez az én problémám is. Gyakran a borítékot nézem. Pedig fel kell bontani, hogy tudjuk, mi van benne. A boríték lehet kívülről arany, de a tartalma lehet szenny. Lehet a boríték gyűrött, de tiszta szív illatát tartalmazhatja. Valaki, aki nem tetszik nekünk, mert más, vagy aki másként néz a világra, lehet, hogy helytelenül viselkedik, akire fentről nézünk lefelé – mindegyik egy boríték, amit nem nyitottunk ki... És a levelet talán egész életünkben olvashatnánk...

Szabó Lőrinc: Mi még?

Mi volt szép? Mi még? Kapásból, s ahogy
Kína mondja: a Tízezer Dolog,
az Egész Élet. Napfény, hópehely.
Nőkből, lányokból még egy tízezer.
Tízezer dal, kép, szobor. A tudás.
A nagy Szfinx s a papírgyártó darázs.
Tízezer álom, vers és gondolat.
A Cuha völgye. Mikroszkóp alatt
a lélek. A bors keresztmetszete.
Repülőgépről Svájcra nézni le.
Egy távolodó csónak. Meduzák
Helgolandnál. Kalypszó. Egy faág
a börtönből. Kislányom mosolya.
Az igazság. A régi Korcula.
Mosztár tücskei. Párizs. Titisee.
Tíz fényévem a Sziriusz felé...
Nem, nem, így a leltár is töredék:
Szép volt a vágy, hogy Semmi Sem Elég!

Szabó Lőrinc: Képzelt képzeleteddel

Képzelt képzeleteddel képzelem,
hogy idegondolsz, kedves, mialatt
gyors kerék visz: sóvár magányomat
hívja magányod, együtt vagy velem,

ahogy veled én, és ahogy nekem
vigaszt csak képzelt jelenléted ad,
fájdalmad fájdalmamban érzi csak
enyhülni szorítását sziveden.

Képzelt képzeleteddel képzelem,
hogy együtt vagyunk: az enyém kevés
volna, magába, míg így, szüntelen

kettőződve, mint tündér repesés
hoz-vez-cserél s egyszerre két helyen
egymásba zárva tart a szerelem

Garai Gábor: Június

Tudom, meghalnék idegenben;
ott még a fák sem ilyenek;
nem virít bodza a berekben,
akácok könnye sem pereg;
nem részegít a széna-illat,
nem villámfénnyel jön a nyár,
nem így táncol felhőn a csillag,
nem szédül az égtől a táj...

Meghalok itt is - : a gyönyörtől,
hogy a repceföld színarany,
hogy a lomb oly zöld, szinte tombol,
s a kőnek is illata van;
hogy áll a búza nyers kalásza,
mintha világot nemzene, s e tájon
az lel csak magára,
ki végleg egyesült vele.

Attól függ...

Egy kosárlabda az én kezemben kb. 19 dollárt ér.

Egy kosárlabda Michael Jordan kezében

Kb. 19 milliót.

Attól függ, kinek a kezében van.

Egy teniszütő az én kezemben nem ér semmit.

Ha a teniszütőt Gabriella Sabatini fogja,

Akkor megnyeri a világcupát.

Attól függ, kinek a kezében van.

Egy bot az én kezemben arra jó,
hogy elkergessem a kutyákat.

Egy bot Mózes kezében kettéválasztja a hatalmas tengert.

Attól függ, kinek a kezében van.

Egy parittyá az én kezemben: gyermekjáték.

Egy parittyá az ifjú Dávid kezében

Hatalmas fegyver.

Attól függ, kinek a kezében van.

Két hal és öt kenyér az én kezemben egy halas szendvics,
a tízóram.

Két hal és öt kenyér Jézus kezében: jóllakat ezreket.
Attól függ, kinek a kezében van.

Szögekkel a kezemben elkészíthetek egy madáretetőt.
A szögek Jézus kezében,
megváltást hoznak az egész világnak.
Attól függ, kinek a kezében van.

Tedd le törődöttségeidet, félelmeidet, aggodalmaidat,
reményeidet, álmaidat, családotod és kapcsolataidat
az Isten kezébe, hiszen tudod:
Attól függ, kinek a kezében van.

OOO

Tanmesék

- arról, aki elmegy a szerencséje mellett

Egy embernek nagyon megrendült az anyagi helyzete. Hiába igyekezett rendezni a hiányait, egyre jobban megingott élete anyagi biztonsága. Sokan szívesen segítették volna, hisz korábban ő is jótékonykodott, de büszkesége nem engedte meg elfogadni ezeket a segítségeket.

Barátai ezért elhatározták, csalafinta módon juttatják el neki az adományt. Mivel minden nap ugyanazon az útvonalon ment a munkahelyére, egy alkalmas helyen teli erszényt tettek az útra, s titokban lesték, hogy jó helyre kerüljön az adomány.

De emberünk épp aznap így gondolkodott: Hány éve járok ezen az úton, biztos már vakon is odatalálnék. Ezzel becsukta szemét, és belső látására bízva magát, VAKON elment a neki szánt adomány mellett.

Tényleg van olyan, akin nem lehet segíteni?

- arról, mikor nem odaillő a jópofizás

Beszorul a kamionos a kamionnal a híd alá. Arra jár egy rendőr, és jópofán akar szólni a kamionsofőrhez. - Mi van beszorultunk, beszorultunk?
Erre a kamionsofőr:- Nem, hidat szállítok!

***

- és arról, mi az igazi segítség

A beteg helyzete – és nem csak a lelki betegé – sokban hasonlít az olyan emberhez, aki huzamos időn keresztül fél lábon áll. Egy idő után begörcsölnek izmai, a megterhelt láb fájni kezd. Emberünk egyre kevésbé képes megtartani egyensúlyát. De nem csak a lába fáj, lassanként egész izomzata elmerevedik, és görcsbe rándul a szokatlan tartástól. A szenvedés elviselhetetlenné lesz, és emberünk segítségért kiált.

Szorult helyzetében különböző segítő társai akadnak.

Egyikük masszírozni kezdi a terhelésnek kitett görcsös lábat. Egy másik az elmerevedett tarkótájéknak lát neki, és átgyúrja a masszázs összes fogását alkalmazva. Egy harmadik észreveszi, hogy emberünk mindjárt egyensúlyát veszti, ezért karját kínálja támaszul. A körülállók azt tanácsolják emberünknek, támaszkodjék talán két kezére, úgy könnyítsen az ácsorgás fáradalmain. Egy agg bölcs szerint arra kellene gondolnia, milyen szerencsés is voltaképpen, ha összehasonlítja magát azokkal, akiknek egy lábuk sincsen. Valaki arra igyekszik rábeszélni: képzelje azt, hogy ő egy madár tolla, és minél jobban koncentrálni erre, annál könnyebbé válik, és enyhülnek majd kínjai. Egy másik vén a sokat tapasztaltak jó indulatával fűzi hozzá: „Az Idő mindent megold!”

Egy szemlélő, aki eddig szótlanul állt, odamegy a szenvedőhöz, és megkérdezi: „De miért állsz fél lábon? Nyújtsd ki a másikat is, és állj rá! Hiszen két lábad van!”

Heltai Jenő: Mert dalaimnak...

Mert dalaimnak azt a részét,
Mely túlnyomónak mondható,
– Minek tagadjam gyöngeségem –
Kegyedhez írtam, kis Kató.

És dalaimnak az a része,
Mely túlnyomónak mondható,
Kegyednek semmiképp se tetszett,
Sőt visszatetszett, kis Kató.

Igaz, hogy önt tegezni mertem,
Ami botránynak mondható,
Mert önt csupán magáznom illik
Vagy kegyedeznem, kis Kató:

De dalaimnak azt a részét,
Mely túlnyomónak mondható,
Mégis szívemből szívhez írtam,
Az ön szívéhez, kis Kató.

Hogy ön hideg maradt s kegyetlen,
Már ez malőrnek mondható,
Ha bánatomban meghalok most,
Magára vessen, kis Kató.

Magára vessen, ha belőlem
Más nem marad meg, kis Kató,
Mint dalaimnak az a része,
Mely túlnyomónak mondható.

Gárdonyi Géza: Mari néni meg Pista bácsi

(Egy hétéves fiú novellája)

Mari néni szoknyában járt, és kisasszony volt az emeleten.

Pista bácsi ifiúr volt, és szivart szivarozott.

Ez a Pista bácsi mindennap feljárt az emeletre hozzánk, hogy megmondja milyen az idő.

- Ma szép idő van, - szólott.

Amire Mari néni így felelt:- Az ám.

Vagy azt mondta: - Az idő borult.

Amire Mari néni azt felelte: - Lehet, hogy még ma kitisztul.

Azután virágot tűzött a Pista bácsi nyaka mellé, a kabátba.

Jó bácsi volt ám ez. Valahányszor odaültem hozzájuk, mindig adott egy krajczárt, hogy menjek el a boltba és vegyek cukrot; de azt is megmondta, hogy ne itt a szomszédban vegyek, hanem a másik boltosnál, a melyik messzebb van, mivelhogy az jobbat árul; és azt is mondta, hogy ne siessek, mert eltöröm a lépcsőn a lábamat.

Bizony nem fogadtam szót. Ki is járna lassan, mikor cukorért megy! A lábamat pedig nem szoktam eltörni.

Mikor visszaérkeztem, újra Mari néni mellé ültem, és szopogattam a cukrot.

Pista bácsi megsimogatta a fejemet és megint adott egy krajczárt, hogy vegyek piskótát, és hogy jó messze menjek, lassan, mert aki siet, abból nem lesz okos ember.

Igy ajándékozott meg négyszer-ötször is egy délután, s azt hiszem, a király fiával se bántak úgy, mint velem. Néha még Budára is átmentem törökszilváért.

Egyszer aztán meguntam a sok édességet. Nem kellett se cukor, se piskóta.

Pista bácsi sok krajczárt adott akkor, csakhogy vegyek valamit.

Zsebettem a krajczárokat, és kijelentettem, hogy nem eszek cukrot, se fűgét, se törökszilvát.

Pista bácsi akkor az ölébe vett, és a köpönyegével betakarta néha a fejemet.

Ilyenkor mindig czuppantott.

- Mi czuppanik úgy? - kérdeztem.

Nevettek, hogy olyan kíváncsi vagyok. Mari néni piros volt, mint a pecsenye, Pista bácsi meg mint a görögdinnye.

Egyszer azt mondták, hogy a madár jön ki a kályhalyukból; csak lessem és fogjam meg.

Egész délután ott ültem a kályhalyuk mellett. De a madár nem mert előjönni, mert ők a másik szobában mindig suttoztak és czuppantottak.

A Mari néni mamája ilyenkor sohase volt otthon. A misékre járt és a litániákra. Egyszer korábban jött haza, mint vártuk. Pista bácsit ez meglepte. A nénit is. Engem nem lepett meg.

- Mit keres itt? - kérdezte a néni.

Azután azt mondta:

- Takarodjék!

Rettenetes pillanat volt!

Kérdeztem aztán Mari nénit, hogy miért kellett Pista bácsinak elmennie?

- Mert nincsen pénze! - felelte búsan Mari néni.

- Nincs pénze? - szóltam elcsudálkozva, - már hogyan volna pénze. Mindig tele van a zsebe!

Egy délután Mari néni elment Pista bácsival sétálni. Nekem átadtak egy levelet. Azt mondta Mari néni:

- Vigyázz a levélre és add oda a mamának.

Egész estig mindig ott álltam a levél mellett.

- Kutya levél! - szóltam megfenyegetve, - innen ugyan el nem szököl!

Este hazajött a Mari néni mamája. Elolvasta a levelet és felkiáltott:

- Jaj! jaj! jaj!

Azzal belerogyott a fotelbe.

Mondom neki: - Miért sir?

Azt mondja: - A gazember! A gazember!

- Ki az, néni?

- Pista, a te kedves Pista bácsid!

- Már az nem igaz - feleltem bátran, - Pista bácsi jó ember: a legeslegjobb ember a világon!

Erre azt felelte: - Csacsi vagy még te!

És tovább sírt, tovább jajgatott.

Sok-sok idő telt el. Mari nénit mindennap vártam, de sohase jött. Nagyon messzire mehettek sétálni.

Már a nyár is elmúlt. A fák sárga ruhába öltöztek, de nagyon hideg lett, hát hamar levetették és hóbundát meg fehér csipkéket vettek magukra.

Amint az iskolába mentem, Mari nénivel találkoztam. Hogy összerebbentünk! Hogy örültünk egymásnak! Százszor is megcsókolt, aztán felültetett a lóvonatra. Aztán elvitt messze, messze, egy kis házba. Ott találtam a Pista bácsit is, meg egy kis Jóskát.

- Látod, - szólott Mari néni - ezt a gólya hozta.

- Neked hozta?

- Nekem ám.

- Mondd meg neki, hogy hozzon nekem is!

Szerettem volna egy ilyen kis Jóskát. Bolondos víg fickó volt. Mindig nevetett és keze-lába járt, mint a motolla. Fogni is tudott ám a lábával!

Azután azt kérdezték tőlem:

- Mit csinál a mama?

Megmondtam, hogy reggel kávéfőz, délben pedig levest. Tegnap cukros kását ettünk.

- Szokott-e sirni?
- Nem. Mikor ráér, csak akkor sir.
- Emleget-e minket?
- Hogyne. Azt mondja: Szegény Mari, elszöktette a gazember! És ott imádkozik a Mari néni arczképe előtt.

Telerakták a zsebemet süteménnyel. Az egyik zsebembe beletették: a Jóska arcképét és felírták rá: "A nagymama unokája." Azzal felültettek a lóvonatra és hazaküldtek.

Már akkor az egész ház keresett.

- Hát nem esett a Dunába? - kérdezte tőlem a házmester.

Ennek a házmesternek mindig ilyen ostoba gondolatai vannak.

De a néni is azt kérdezte tőlem. Pedig a néni okos asszony.

- Hogy estem volna a Dunába, - feleltem, - hiszen a Mari néninél voltam.

Erre a néni elkapta a kezemet, és olyan sebesen ragadott fel a lépcsőn, hogy majdnem repültem.

- Hol voltál? - kérdezte, mikor magunkra maradtunk, de olyan hangon, hogy ijedtemben alig tudtam lélegzetet venni.

- Mari néninél, - feleltem remegve.

- Hol lakik?

- Pista bácsinál.

- Hát az hol lakik?

- Az Attila-utczában.

- Mit láttál náluk? Szegénységet!?

- Egy Jóskát.

- Micsoda Jóskát?!

- Olyan kicsit.

- Milyen kicsit?

- Csak akkora, mint a karom; pólyában lakik; mindig nevet, és égnek tartja a lábát. Itt az arczképe is.

A néni elkapta az arczképet. Az ablakhoz ment. Sirt. Aztán meg nevetett. Mikor sirt, a fejét csóválta; mikor pedig nevetett, az arczképet nézte.

Mert nem is lehet azt a Jóskát nevetés nélkül nézni, olyan bolondos, vig ficzkó!

Kányádi Sándor: Álmodó

Várost álmodtam ide én;
fölraktam, itt van: az enyém.
Utat álmodtam, kész az út;
fürkészem: milyen messze fut?

Fényről álmodtam: fény ragyog.
És álmodtam egy ablakot,
ahonnan majd a végtelen
tavaszi eget nézhetem.

Megvan végre az ablakom,
van szobám, ahol lakhatom,
van alázatos szőnyegem,
naponta többször ehetem.

Mi kell még – kérdik -, nem elég?
Örülök persze – szólanék,
de csak a fejem ingatom.
Állok némán – és álmodom.

Fekete István: Fecskemadár

A fűzfák akkor bontották leveleiket, a patakparton zöldülni kezdett a csalán, s egy korai lepke tántorogva repült a napsugárban. Mi a parton hevertünk. Meguntuk már papírcsónakot eresztetni. Néztük az eget, néztük a vizet és jó volt elnyúl-ni a napon a tél sok köde, borulása után. Egyszer csak barátom – Puska Péter – felugrik és felmutatva a levegőbe elkiáltja magát: „Fecskét látok, szeplőt hányok...” és szalad a vízhez, arcát megnedvesíteni. Én utána. Arcunkról lepergett a víz és összenevettünk, mert nem volt szeplős egyikünk se.

A fecske pedig kanyarodott egyet a levegőben, leszállt a patak kiöntésére, ivott a vízből és csivitelve mondott valamit a siető kis hullámoknak. Péter egy nagy, gömbölyű kavicsra mutatott: –Eltalálnád?

– El, de nem akarom. – És felvettem a kavicsot.

– Nem találnád el. Mondani könnyű...

A fecske még mindig ott totyogott a sáros kiöntésen és nem figyelt ránk. Talán a fészekre gondolt, melyet innét rak meg ragadós sárpéppel, talán a fiaira, akik majd lesznek. A karom meglendült, a kő elrepült s a felrebbenő kis fecskét elcsapta a levegőben. Dermedten néztünk egymásra. Vége lett a tavasznak egyszerre. A szám keserű lett, a szívem ijedt és nehéz.

–Te mondtad...

– Csak tréfáltam – dadogott barátom, aztán rohantunk a fecskéhez. Törékeny kis teste megvonaglott, szeme fájdalmasan pillantott még egyet-kettőt, szárnyai szétterültek, mintha védeni akarna valamit, aztán nem mozdult többet. Két vállamra pedig ólomcsizmával odaült a bánat. Hogy repült még az előbb ez a kedves madár!... Hogy kiáltott csivitelve az ismerős vizeknek... fészket akart rakni, és most jóvátehetetlenül mindennek vége. Szemünket előntötte a könny és nem néztünk egymásra.

– El kellene temetni – szipogta Péter. Megijedtem. Arra gondoltam, hogy a nap-sugárban, kéklő égben szálló madár nem kerülhet a föld alá.

– Nem. Nem!!

– Hát akkor?

– Várj! A legszebb papírcsónakot kiválasztottam. Tekeraktuk apró virággal és reszkető kézzel ráfektettük a kis fecskét. Megsimogattuk zománcos tollát, lehunyt szemét és vártunk. Valami hiányzott még. Az ostoba bűn renyhén feküdt még szívünkön és Péter tért először magához.

– Hát akkor búcsúztassuk el. Levette foszlott kis kalapját, rám nézett kicsit szegyenkezve és megcsókolta a holt madarat. Odahajoltam én is és a toll puha érintését még ma is érzem a számon.

A patak halkán locsogott, amikor útra eresztettük a kis csónakot. Egy szitakötő hintázva szegődött kíséretnek, és mi a parton levett kalappal, nagy szomorúsággal mentünk mellette. Mentünk, amíg csak be nem alkonyodott és a patak be nem futott kis hajónkkal a nagy nádasok közé, ahol sírón sziszegett a tavalyi sás, és a nádbugák némán bókoltak a felhők közé bukó napisten előtt.

Azóta a szívemhez nőtt nekem minden fecskemadár. Ha tavasszal érkezni látom: most is leveszem a kalapom és most is elmondom az ősi köszöntőt és százszor megkérdem: nem az ostobán eldobott kódarabok okozzák-e, hogy az Isten madárkája, a fecskemadár olyan régen nem hozott már az embereknek igazi tavaszt?

„A lélek nem független a külső történésektől, hegyomlás eltemetheti, tengerrengés elsodorhatja. De aztán az ember számba veszi veszteségeit, melyek egyben nyereségek is, és a korallok türelmével újra felépíti magát.”
Károlyi Amy

Búcsú az ovitól

Mennyi könnyel jár az ember szoktatása az élethez, fegyelemhez, és mindez már kicsi gyerekkorban! Mikor anya, apa elszoruló szívvel viszik óvodába a kicsit, a dédelgetett szemük fényét. És sír a gyerek, befelé sírnak a szülők, de tudják, ennek mégis meg kell történni. Hát megtörtént sokakkal régen is. Velünk ugyan nem, mert a mi korunkban nem volt kötelező az ovi. Négyen voltunk testvérek, mi otthon kaptuk a közösséghez, fegyelemhez szoktatást, az önzetlenségre nevelést. Mire iskolába kerültünk, Isten a tudója, hogy csinálták a szüleink, de írtunk, olvastunk, számoltunk kezdő szinten. Nem emlékszem, hogy kínos erőlködéssel tanítottak, számon kértek volna. Tanultunk, mert ez volt a dolgunk. Hamar beszoktunk a iskolába. Nem volt gyerekszoba, a konyhaasztalon írtuk a leckét. Valahogy elfértünk.

A tanító néni a síneken átkísért bennünket, aztán jöhettünk haza egyedül. Nem leselkedtek ránk gonosz emberek, nem voltunk félelemre szoktatva. Más volt a világ akkoriban. Csak utólag tudjuk meg annak a világnak a titokban elkövetett borzalmait, gonoszságait – szerencsére családukat nem érintették ezek.

Ki tudja, mi az előnye egyik vagy másik nevelési módszernek, pszichológiának. Talán nehezebb az otthon nevelkedett gyerekeknek a szereplés, nehezebben oldódik, ámbár ez is természet dolga.

Minden esetre Lottika, Dani kishúga nem bánatos, hogy már alig pár nap, és nem kell többet óvodába menni. Letelt. Hogy az iskolában lesznek-e sírások? Biztos. De az is letelik majd. Most még csak a nyár örömei hívogatják a gyerekeket, amíg tart a SZÜNET, a VAKÁCIÓ, a TÁBOROK. Kívánunk minden gyerekeknek biztonságot, egészséges családi életet, okosan életre nevelést és legfőképpen BÉKÉS VILÁGOT!

***

Csukás István gondolatai:

„...A mesékben minden benne van: élet és halál, vereség és győzelem, szerelem, túlvilág, csodák, csodatévő lények.

Amit gyerekkorban befogad a lelkük, jó meséket, nekik való bábszínházat, érdemes zenét, gazdag képzeletű rajzfilmet, mesefilmet, abból gazdagodnak. De ha nem kapja meg a gyerek a neki megfelelő nivós irodalmat, értékes muzsikát, ha mondjuk rémes, piff-puff rajzfilmeket nő fel, akkor üres marad a lelke, s ennek következményei lesznek...

A gyerek órája gyorsabban ketyeg, szinte vágat vele az idő, mindennap valami újat hoz, mozgásban, beszédben, utánpótlásban, a világ megismerésében - vele kell haladnunk.

A mese mindennek az origója. Gyakorlatilag ebből származik minden irodalmi

műfaj. Az is, amikor az ősember a szikla falába karcolta a barlangrajzokat. Ezzel elmesélte, hogyan ejtette el a vadat. Mert amit ábrázolni tudok, amit el tudok mesélni, azt birtokba is veszem. Az ősi gesztus, birtokba venni a világot, a gyerekekben változatlanul él. Ebben segít a mese. Ezt a vágyat beteljesíteni....”

NYÁRI BAKANCSLISTA

Állatkert

Csillagles

Sátrazás

Gyümölcs
szedés

Kavics
festés

Kertészkedés

Süti sütés

Mozi a
nappaliban

Csónak
úsztatás

Erdei séta

Vízi lufi
csata

Limonádé
készítés

Piknik

Bogarászás

Családi
társas

Pancsolás

V I C C O L D A L

Egy ember felmérést csinál, hogy mi a hosszú élet titka.

Meglát egy vénembert.

- Uram, maga hány éves?

- 100.

- Mi a hosszú élet titka?

- Reggel kefir, este kefir.

Lát egy másik embert, aki még öregebbnek tűnik.

- Uram, hány éves?

- 104.

- És, mi a hosszú élet titka?

- Reggel kefir, este kefir.

Lát még egyet, aki még ezeknél is öregebbnek tűnik.

Attól is megkérdi:

- Uram, mondja, mi a hosszú élet titka?

- Reggel vodka, este vodka, délben konyak.

- És maga hány éves?

- 28.

***

- Na mi volt az érettségien? - kérdezi a fiát a bűnöző.

- Ne izgulj, másfél órán át faggattak, de az égvilágon semmit nem tudtak kisedni belőlem!

***

Kezdő ejtőernyős az oktatótól megkapja az instrukciókat:

- Annyit kell csak tennie, hogy szép lassan elszámol tízig, és meghúzza a kioldót.

- Mmmmeddddig kkkkkell ssszzzámolnnnnom? - dadogja az újonc.

- Kettőig.

***

A rendőr megállítja az autóst, kezében a szonda, és mondja neki:

- Fújjon bele a szondába!

- Eszemben sincs.

- Azonnal fújjon bele!

- Nem!

A rendőr elveszíti türelmét. - Nem mondom még egyszer, fújjon, mert ha én fújok bele, magának egy életre ugrik a jogosítványa!

***

Szőke tanulóvezető az oktatóhoz:

- Mennyire van szükségem, hogy tudjak vezetni?

- Körülbelül háromra...

- Három órára? Az jó.

- Dehogysis! Három autóra!

Egy este a vendégnek feltűnt, hogy a vendéglátó anyósa egyetlen szót sem szólt egész este. Megkérdezi a házigazdát:

- Nem értem, az anyósodnak mindig nagy volt a hangja, most meg sem szólal
- Ja, még tegnap eldugtam a mama műfogsorát.

Egy férfi fürödni készül a tengerben a Nílus torkolatánál. Levetkőzik, de azért a biztonság kedvéért megkérdezi egy helyi bábéskodótól:

- Mondja, nincsenek itt cápák?
- Nincsenek - hangzik a válasz.

Emberünk már éppen beugrana, amikor a biztonság kedvéért újra kérdi:

- Ugye, egész biztosan nincsenek itt cápák?
- Persze, hogy nincsenek, félnek a krokodiloktól!

Két Jehova tanúja áll a hegyi út szélén, kezükben egy hatalmas transzparens ezzel a felirattal: "Közel a vég! Fordulj meg, mielőtt még nem késő!"

Arra megy egy autós, lehúzza az ablakot és kiüvölt:- Máshol térítsetek, ne itt! Majd tovább viharzik. Néhány perc múlva fékcsikorgás és óriási csattanás hallatszik. Az egyik Jehova tanú lassan odafordul társához:

- Testvérem, a "Sziklaomlás az úton" tábla nem lenne célravezetőbb?

- Kérdés: Mi a globalizáció?

- Válasz: Diana hercegnő halála

- Kérdés: Mire alapozza a feltevését?

- Válasz: Egy angol hercegnő egyiptomi barátjával karambolozott egy Francia alagútban egy német autóval utazva, amelyben holland motor ketyegett és amit egy belga sofőr vezetett, aki skót whiskey-t piált, és egy japán motoron utazó olasz paparazzi követte őket, majd amerikai doktor akarta megmenteni brazil gyógyszerekkel. És mindezt elolvasod te, egy magyar, aki kínai ruhákban ülve taiwani monitort bambulsz...

Egy férfi Texasba költözött és vett egy farmertől egy szamarat 100 dollárért.

A farmer megígérte, hogy másnap elviszi hozzá az állatot. Másnap megjelenik a szamár nélkül:- Elnézést, uram, de megdöglött a szamár.

- Akkor adja vissza a pénzemet! - mondja a vevő.

- Sajnos, már elköltöttem.

- Akkor hozza el hozzám a döglött szamarat!

- Mit akar csinálni vele? - kérdi csodálkozva a farmer.

- Kisorsolom tombolán.

- Dehát ez lehetetlen! Egy döglött állatot kisorsolni?

- Nyugi, nem fogják tudni, hogy döglött.

...Eltelik egy hónap, a farmer összetalálkozik a férfival:

- Mi lett végül a döglött szamárral? - kérdezi.

- Eladtam 500 sorsjegyet, darabját 2 dollárért, és nyertem 898 dollárt.

- Senki nem reklamált?

- Csak az az egy ember, aki nyert, de annak visszaadtam a 2 dollárját.